

หอสมุดแห่งชาติ
www.sl.go.th

นิเวศรัก
ใจอธิษฐาน

นิเวศรัก

บ่วงรัก
โศกธิดาชาย

บ่วงรักแรงอธิษฐาน

ผู้แต่ง : ไอรายา

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กรกฎาคม 2554

ราคา 229 บาท

พิมพ์บนกระดาษถนอมสายตา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ISBN 978-616-90694-3-0

บรรณาธิการบริหาร : นฤมล ขาวนวล

กองบรรณาธิการ : อรุมา แซ่เตี่ยว

วงศ์วิศ ใจดำ

ปก-กราฟิกรูปเล่ม : คนเล่นไฟ

พิสูจน์อักษร : ทีมงานบ้านนางฟ้า

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์บ้านนางฟ้า

43/1 หมู่ 5 ต.จirim อ.ท่าปลา จ.อุตรดิตถ์ 53150

โทรศัพท์ 055-499031

เว็บไซต์ : www.theangelhome.com

พิมพ์ที่

24 Print on Demand co.,Ltd.

108/285 หมู่ 7 ถนนพหลโยธิน แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร 10220

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

คำนำสำนักพิมพ์

“บ่วงรักแรงอธิษฐาน” เป็นนิยายรักย้อนยุค ที่ไอรายาตั้งใจถ่ายทอดเรื่องราวของบุพเพสันนิวาส เพื่อให้กำลังใจกับหลายรักที่พลัดพรากและรอคอย บางคนเกิดมาเพื่อถูกรักในขณะที่บางคนเกิดมาเพื่อรักใคร่ข้างเดียว ต้องผิดหวัง ซ้ำแล้วซ้ำเล่าบอบซ้ำในรักจนต้องเซ็ดขยาดในหัวใจ ตราบจนเมื่อรักแท้ที่รอคอย ได้หมูนเวียนมาบรรจบ หัวใจแห่งแสงจึงชุ่มชื้น ดอกไม้ที่เหี่ยวเฉากลับผลิดอก เบ่งบานล้นหัวใจอีกครั้งหนึ่ง

ความกล้าหาญและความเสียสละของบรรพบุรุษไทยที่ช่วยกันปกป้องผืนแผ่นดินเอาไว้ให้ลูกหลาน เป็นสิ่งที่ชนรุ่นหลังสมควรได้มีโอกาสรับรู้ ชิมซับซาบซึ่งและสำนึกในบุญคุณ และนี่คือหนึ่งในเหตุผลที่ไอรายาเลือกที่จะเขียนนิยายเรื่องนี้

เพราะเชื่อว่าทุกหัวใจอยู่ได้เพราะรักหล่อเลี้ยง และด้วยหัวใจแห่งความเป็นไทยที่ยังสืบทอดในเลือดเนื้อและจิตวิญญาณ เราจึงหวังว่า “บ่วงรักแรงอธิษฐาน” ผลงานจากความตั้งใจของนักเขียนหน้าใหม่ชื่อ ไอรายา จะเป็นหนึ่งในนิยายรักที่จะได้รับโอกาสจากนักอ่านทั่วประเทศ

สำนักพิมพ์บ้านนางฟ้า

คำนำนักเขียน

เริ่มเขียนนิยายเรื่องนี้เมื่อเดือนมีนาคม ปี52 หลังจากที่เขียนเพียงเสี้ยวใจ จบลงไป ถึงวันนี้ก็เป็นเวลากว่าสองปี นับเป็นเวลาที่ยาวนานพอสมควรสำหรับการเขียนนิยายหนึ่งเรื่อง ซึ่งจากวันนั้นถึงวันนี้กระแสความนิยมในประเภทของนิยายได้เปลี่ยนไปมาก ถ้าหากท่านกำลังถือหนังสือนี้ไว้ในมือผมต้องขอขอบคุณจากใจจริง ท่านคือหนึ่งในจำนวนน้อยที่ให้โอกาสกับนิยายหลังยุคเล่มนี้

นี้อาจไม่ใช่นิยายที่สมบูรณ์แบบที่สุด เพราะผมเองก็เป็นเพียงนักเขียนสมัครเล่น แต่ผมสัญญาว่าจะพัฒนาต่อไปตราบที่ยังมีนักอ่านให้โอกาสกับผลงานของผมและบ้านนางฟ้า

ขออนุญาตฝากข้อความถึงคนพิเศษสักเล็กน้อย ซึ่งผมเองก็ไม่ว่าจะมีโอกาสได้มีเขาเกิดขึ้นในโลกนี้หรือเปล่า “ลูกรัก” หนังสือเล่มนี้เป็นสิ่งที่พ่อกับแม่ได้ลงมือทำเองกับมือทั้งหมดก่อนส่งพิมพ์ ท่ามกลางเสียงทัดทานจากใครหลายคน ความสำเร็จของมันอาจไม่ใช่สิ่งเดียวกับเป้าหมายที่หลายคนคาดหวัง แต่ถ้าเมื่อลูกได้อ่าน ได้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง ได้นำวิธีคิดต่างๆ ของพ่อกับแม่ไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับตนเองและส่วนรวม นั่นคือความสำเร็จสูงสุดของหนังสือเล่มนี้ ถ้าตั้งใจจะทำอะไร อย่าได้ยอมแพ้ต่ออุปสรรค และให้นึกถึงคนอื่นให้มาก

ขอขอบคุณทุกๆ ส่วนร่วม ทุกๆ แรงผลักดันของ “บ่วงรักแรงอธิษฐาน” กราบขอบพระคุณเป็นพิเศษกับคุณครูภาษาไทยและคุณครูศิลปะที่เคารพรักทุกท่าน ขอบคุณนักอ่านอีกครั้งที่ให้โอกาสกับ “บ่วงรักแรงอธิษฐาน” และสำนักพิมพ์เล็กๆ อย่าง “สำนักพิมพ์บ้านนางฟ้า”

ขอบคุณครับ

ไอรายา

บทนำ

“พระเจ้าพี่เรา จะยืนอยู่ใยในร่มไม้เล่า เชิญออกมาทำยุทธหัตถีด้วยกัน ให้เป็นเกียรติยศไว้ในแผ่นดินเถิด กาลภายหน้าไปไม่มีกษัตริย์ที่จะได้ทำยุทธหัตถีอีกแล้ว”¹

แปรนนน....

เสียงประกาศก้องทำทนายอย่างห้าวหาญ หนักแน่นและทรงพลังจากเบื้องสูง กังวานผ่านกลุ่มควันหนาและฝุ่นผงที่ฟุ้งกระจาย เสียงซ่าง ฆ้องทำม้าย เสียงอาวุธ ยุทธโศภรณ์แหวกอากาศและปะทะกัน เสียงคำรามของผู้คนนับพันนับหมื่น ผสานเสียงกรีดร้องโหยหวนอื้ออึงกึกก้องทั่วทุกสารทิศ สร้างความตื่นตระหนก ให้กับผู้จำต้องอยู่ในเหตุการณ์อย่างไม่คาดฝันและปรารถนา

“นี่มัน...สงครามหรือ?”

“ถวายอารักขาพ่ออยู่หัว!”

ยังไม่ทันจะหาคำตอบให้หายสงสัย เบื้องหน้าก็ปรากฏชายไทยวัยฉกรรจ์ รูปร่างกำยำล่ำสัน สองมือถือดาบแกว่งไกวเกรี้ยวกราดและดุดัน โลหะคมกริบ ฟาดฟันหนักหน่วงและรุนแรง ศัตรูที่กรูกันเข้ามาต้องสังเวยชีวิตคนแล้วคนเล่า ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ศิระษะและแขนขาของพวกมันต้องขาดกระเด็น เลือดสีแดงสด ฟุ้งกระจายเจิ่งนองส่งกลิ่นคาวคละคลุ้ง

¹ พระราชพงศาวดารกรุงศรีอยุธยา ฉบับหมอบรัดเล, หน้า 144

ผู้เขียนยกข้อความเดิมจากพงศาวดารมาเพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อครั้งศึกยุทธหัตถีของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช กับพระมหาอุปราชา หากเขียนถ้อยคำให้ขึ้นใหม่ให้แตกต่างไปจากเดิมอาจเกิดความสับสนกับผู้อ่านได้ในระยะยาว อย่างไรก็ตาม ตัวละครในเรื่องเป็นตัวละครที่สมมุติขึ้น

ท่ามกลางความตกตะลึงหนึ่งในพวกมันพุ่งตรงเข้ามาเจียดาบสุดแขน
หมายพาดฟันให้สิ้นซาก แต่ในเสี้ยวพริบตาศีรษะชั่ว ๆ ของมันก็ขาดกระเด็น
ด้วยคมดาบในมือที่ตัวตสวนออกไปตามสัญชาตญาณการป้องกันตัว

‘ดาบ! เรามีดาบ’ ฉับพลันนั้นความตื่นตระหนกที่เคยมีก็เหือดหายไป
หมดสิ้น ความอึกเขมและกำลังใจที่กร้าวแกร่งพุ่งกระฉูดขึ้นมาแทนที่ บัดนี้ถึง
เวลาพญาราชสีห์ออกไล่เหยื่อแล้ว สองขาแข็งแรงกระโจนทะยานไปเบื้องหน้า
มันผู้ใดบังอาจล่วงล้ำล้ำกรายหมายลอบปลงพระชนม์พ่อยู่หัว กูจะตัดคอมัน
ไม่ให้มีโอกาสได้มองเห็นแสงทองของวันพรุ่งอีกต่อไป

สองชีวิตสี่คมดาบมุ่งมาดพาดฟันเหล่าทหารพม่ารามัญล้มตายกลาด
เกลื่อน เบื้องบนการยุทธ์หัตถ์ถึงดำเนินไปอย่างไม่มีผู้ใดเพ็ญพลังและล่าถอย
“ระวัง!”

ในจังหวะแห่งการประหัตประหารอย่างติดพัน นักรบผู้เคียดบ่าเคียดไหล่
ร้องเตือนมาทางด้านหลัง ทำให้ต้องหันไปมองพร้อมดาบสุดท้ายที่ตัวจับเข้า
ลำคอของศัตรู ร่างกำยำนั้นพุ่งเข้าขวางทางธนูที่กำลังแหวกอากาศมาอย่างรวดเร็ว
และรุนแรงโดยไม่มีท่าที่ย่ำเกรงเลยแม้แต่น้อย

‘ชายผู้นี้...คิดจะปกป้องเรา...ด้วยชีวิต’

ฉีก!

ภาพสุดท้ายปลุกชายหนุ่มให้สะดุ้งตื่นจากการหลับไหล หัวใจที่เต้นแรง
บวกกับความชัดเจนของภาพเหตุการณ์ทั้งหมดทำให้ ‘ปราณ’ แทบไม่อยากจะ
เชื่อว่าเป็นแค่ความฝัน กระทั่งสติสัมปชัญญะปัจจุบันเข้ามาแทนที่ คำคืนธรรมดา
ที่แสนเจียบเหงาจึงกลับมาเยือน

โคมไฟแสงนวลบนโต๊ะทำงานถูกเปิดขึ้นอีกครั้ง ร่างสูงโปร่งในชุดกางเกง
นอนและเสื้อกล้ามสีขาวหย่อนตัวลงนั่ง บรรจงวางถ้วยกาแฟที่ยังมีไอระเหย
เบาบางล่องลอยอ้อยอิ่งส่งกลิ่นหอมกรุ่น ก่อนจะเอนหลังชิดพนักพิงอย่างผ่อนคลาย
ใบหน้าเกลี้ยงเกลาและแววตาอ่อนโยนมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างเหม่อลอย

ดาวเดือนเคลื่อนคล้อยบอกให้รู้ว่านี่เป็นเวลาค่อนคืน กลุ่มเมฆบาง ๆ สะท้อน
แสงจากพระจันทร์กลมโตดูนุ่มนวล หมู่ดาวน้อยใหญ่แข่งกันอวดแสงระยิบระยับ

พราวพรายทั่วผืนฟ้า ดึกดื่นปานนี้จะมีใครตื่นอยู่รับรู้ความคิดถึงที่ส่งไปบ้างไหมนะ

ฤทธิ์คาเฟอีนช่วยขับไล่ความง่วงให้หายไปได้บ้าง ช่วงเวลาแห่งความเงียบสงบเช่นนี้เหมาะที่จะนั่งเขียนนิยายเรื่องใหม่ให้จบ นิยายที่เต็มไปด้วยกลิ่นไอแห่งรัก ความหวัง และการรอคอย ‘นิยายรักของเรา’

เอื้อมมือไปหยิบนิยายรักเรื่องล่าสุดจากตู้หนังสือที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ ความพิเศษที่ทำให้นี่เป็นยิ่งกว่านิยายรัก คืออารมณ์และความรู้สึกที่กลั่นจากส่วนลึกของหัวใจเพื่อถ่ายทอดสู่หัวใจของใครอีกคน ความรักที่กรุณา รอคอยเปิดเผยถูกส่งไปยังผู้รับพร้อมของขวัญปีใหม่แล้ว คงต้องรอดูสักพักกว่า ‘นิยายรักของเรา’ จะทำงานได้ดีเพียงใด จะเป็นเพียงนิยายรักที่เรียกรอยยิ้มบ้าง เพราะสนุกถูกใจคนอ่าน หรือจะเป็นของขวัญชิ้นพิเศษที่สำคัญพอจะแจ้งประตูดอกใจของสาวเจ้าให้เปิดกว้างรอรับไออุ่นแห่งรักที่แตกต่างไปจากเดิมของพี่ชายคนนี้ อีกครั้ง...

‘น้องปีนจะอ่านรึยังนะ จะรับรู้สิ่งที่พี่อยากบอกได้รึเปล่า’

ภาพเก่าๆ ในอดีต เมื่อครั้งยังเด็กชัดเจนแจ่มใสทุกรายละเอียดประหนึ่งเพิ่งผ่านไปเมื่อวานนี้เอง จุดเริ่มต้นของความใกล้ชิดผูกพันอันยาวนานจนสามารถผันเปลี่ยนความรู้สึกของชายหนุ่มให้เป็นอย่างทุกวันนี้ วันที่หัวใจบอวลไปด้วยไออุ่นและกลิ่นละมุนแห่งรัก ดอกไม้สีสวยชูช่อสะพรั่งอาบลมหม่นน้ำค้างเฝ้าคอยเวลาที่แสงทองของวันใหม่จะฉายส่อง

‘อ้าวปราณ กำลังคิดถึงอยู่พอดี รอแป๊บนะ’

เพื่อนใหม่เมื่อวัยเด็กกล่าวทักทายด้วยน้ำเสียงและสีหน้าแสดงความยินดีเมื่อ ‘เด็กชายปราณ’ เพื่อนบ้านที่เพิ่งย้ายมาอยู่ชั่วคราวในช่วงปิดเทอมแวะมาหาที่บ้าน ‘เด็กชายปณิธาน’ หรือ ‘ปอนต์’ กระโดดขึ้นจากสระว่ายน้ำและวิ่งปรือเข้าบ้านไป รอยเท้าขนาดกลางของเด็กชายวัยสิบสองปีพาดน้ำเลอะพื้นเป็นทาง ‘คุณจำเลย’ ผู้เป็นมารดาอ้าปากจะห้ามแต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว ดวงหน้าอึมและแววตาอบอุ่นเปลี่ยนเป็นยิ้มช้าเมื่อสังเกตเห็นมือข้างหนึ่งของลูกชายจอมซนเหนียวหัวกางเกงว่ายน้ำตัวเก่งที่ย่างยึดเก้าจนยานเฉียนจะหลุด

‘ทำจะรักมากทางเก่งตัวนี้’ เธอโน้มตัววางจานขนมขบเคี้ยวบนโต๊ะหินอ่อนใต้ชายคาศาลาร่มเย็น รับไหว้เด็กชายผู้มาใหม่ด้วยรอยยิ้มเป็นกันเอง ก่อนจะเด็กกลับเข้าไปในบ้านอีกครั้ง ปรารถนั้รอรเพื่อนใหม่อย่างสงบ

วันนี้อากาศกำลังเย็นสบาย แดดอ่อนๆ สาดส่องผ่านกลุ่มเมฆขาวบางๆ ลงมาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น บ้านหลังนี้ถูกตกแต่งดูแลเอาไว้อร่่มรื่นสวยงามสมฐานะผู้เป็นเจ้าของ

‘พีปริม...มาเล่นทางนี้ดีกว่า’

น้ำเสียงแจ่มใสเรีงร่าของเด็กหญิงตัวเล็กๆ ลูกสาวเจ้าของบ้านที่กำลังดำผุดดำว่ายในบริเวณน้ำตื้นเรียกความสนใจจากเด็กชายผู้เป็นแขกได้ไม่่น้อย อดจะอมยิ้มกับความน่าเอ็นดูของเธอไม่ได้ เด็กหญิงตัวน้อยน้องสาวคนเล็กติดพ่อของปณิธานอายุประมาณหกขวบ ตาโตแก้มป่องริมฝีปากจิ้มลิ้มสีชมพูเรื่อในชุดว่ายน้ำแบบกระโปรงสีฟ้าสด แว่นตาทันน้ำสีเขียวยวสะท้อนแสงถูกเลิกขึ้นไปคาดไว้บนหน้าผากมนสวย เธอชื่อ ‘เด็กหญิงปิ่นปัทมา’ หรือ ‘น้องปิ่น’

‘ทางนั้นน้ำลึกนะน้องปิ่น มาเล่นทางนี้ เตี๋ยวมนี้’ ‘ปาริมา’ พี่สาวคนรองถูกติดอีกคนของ ‘คุณบุญเลิศ’ อายุเก้าขวบร้องห้ามเมื่อเห็นน้องสาวทำท่าจะว่ายน้ำออกไปบริเวณน้ำลึก ด้วยวัยที่ยังเด็กจึงไม่ใช่เรื่องยากนักที่ทั้งสามจะรักกันแน่นแฟ้นประหนึ่งว่าเป็นพี่น้องร่วมครรรภ์มารดาเตี๋ยวกัน

‘ไม่เป็นไรหรอก เขาว่ายน้ำเป็นแล้ว’ ร่างเล็กๆ พาตัวเองแหวกว่ายไกลออกไปจนพ้นบริเวณที่ขาสั้นๆ และสองเท้า่น้อยๆ จะหยั่งถึง

‘อ้า...ช่วยด้วย!’ ต้องร้องเสียงหลง กลืนน้ำในสระไปหลายอึก สองแขนไขว่คว้าตีน้ำป้อมแป้ม

‘ช่วยด้วย น้องปิ่นตกน้ำ!’ อารามตกใจ คนเป็นพี่สาวได้แต่ยืนขาแข็งและร้องตะโกนหาคนช่วย

ในวินาทีแห่งความตื่นเต้นตกใจจนทำอะไรไม่ถูกนั้น เด็กชายผู้มาเยือนรีบกระโดดลงน้ำไปช่วยพยุงไม่ให้เด็กหญิงตัวเล็กต้องกินน้ำในสระไปมากกว่านั้น เขาพาน้องปิ่นที่เริ่มจะคลายจากอาการตกใจเข้าฝั่งได้อย่าง่ง่ายตาย

‘แค้ก...ยังว่ายน้ำไม่เป็นนี่นา’ คนตัวเล็กหัวเราะร่วนจนตาหยี มองหน้าคน

โน้นที่คนนี่ที่แก่เขิน ที่แท้ที่ผ่านมาเพราะมีคนให้เกาะต่างหากจึงลอยน้ำอยู่ได้ โดยไม่จมน

เหตุการณ์ในวันนั้นทำให้ปราณกลายเป็นเสมือนสมาชิกอีกคนหนึ่งของครอบครัว ในทุกๆ วันหยุดยาวหรือเวลาช่วงปิดเทอม ปราณจะเดินทางจากต่างจังหวัดมาช่วยงานที่บ้านของคุณป้า และในยามว่างเขาสามารถไปมาหาสู่ที่บ้านของปณิธาน ปาริมา และปิ่นปัทมา ได้ทุกเวลา ท่ามกลางการต้อนรับที่อบอุ่นและเป็นกันเองของคุณบุญเลิศและคุณรำเพย

เด็กหญิงตัวน้อยค่อยๆ เติบโตตามกาลเวลา โตพอที่จะหัดขี่จักรยานได้ด้วยความชุกชอนเธอมักไม่สนใจจักรยานคันเล็กสำหรับหัดขี่ของตัวเอง แต่...

‘หลีกปาย...อ้า!’

จักรยานเสือภูเขาคันใหญ่ของปณิธานแหวกอากาศมาด้วยความเร็วค่อนข้างสูงโดยมีร่างเล็ก ๆ ครอบงำขวาลอดช่องใต้คานกลางยื่นเท้าไปถึงบันได ซึ่งในอิริยาบถนั้นคิดว่าคงปั่นได้เพียงครึ่งละครึ่งรอบ สองมือเล็กๆ จับแฮนด์เอาไว้แน่นสีหน้าและแววตาดันตระหนก เส้นผมมุ่มสลวยปลิวสยายตามแรงลม ความเร็วขนาดนี้ทำให้ไม่กล้าเอาเท้าแตะพื้นเกรงจะทำให้เสียหลัก ถ้าล้มลงไปคงได้เก็บเศษหินเล็ก ๆ ออกจากหัวเข่าเป็นแน่ ลืมเรื่องเบรกที่อยู่ใกล้ๆ มือไปเสียสนิทใจ

พื้นต่างระดับทำให้ความเร็วเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เด็กหญิงผู้ชุกชอนหลับตาบ๊ี้...สาธุ เทวดาช่วยด้วยหนุ่ยยังไม่อยากตาย... พี่ๆ ทั้งสามมองตามด้วยความเป็นห่วงแต่ก็อดหัวเราะกับท่าทางแบบนั้นไม่ได้ นี่แหละหนอผลของการไม่เชื่อฟังพี่ๆ

โครม!!

‘ฮือ...’

‘ไม่ต้องกลัวนะ ทรงตัวดีๆ แล้วก็ปั่นไปเรื่อยๆ พี่จะพยุงไว้ไม่ล้มหรอก’

เมื่อคันใหญ่ไม่ได้ทำให้เข็ดขยาดก็ยิ่งต้องพยายามกันต่อไป เป็นหน้าที่ของพี่ปราณที่ต้องช่วยพยุงเพื่อฝึกการทรงตัว โดยมีพี่ปอนด์และพี่ปริมคอยให้กำลังใจอยู่ห่างๆ การหัดขี่จักรยานเป็นการพิสูจน์ความกล้าอย่างหนึ่ง กล้าที่จะเสี่ยง กล้าที่จะตัดสินใจ บางครั้งแค่เพียงเรากล้าที่จะก้าวออกไปจากจุดที่เรายืน

ความสำเร็จที่ดูเหมือนจะเข้าถึงอย่างยากเย็นก็รออยู่แค่เอื้อม

‘โอเค ไปโลดที่ปราณห้ามปล่อยนะ’ เด็กหญิงค่อย ๆ ออกแรงปั่นช้า ๆ ปรับร่างกายให้โอนอ่อนตามจังหวะการเคลื่อนไหวให้มีแรงฝืนน้อยที่สุด หากเกิดอะไรขึ้นเชื่อว่าที่ปราณที่กำลังประคองอยู่จะช่วยเอาไว้ได้ทัน ชั้นนั่งบนอาน คร่อมคานกลางอย่างไม่ต้องกลัวล้มแม้ขาจะแตะไม่ถึงพื้นก็ตาม ต้องแบบนี้ถึงจะเป็นการหัดขี่จักรยานที่ภูมิใจที่สุดในโลก

‘อ้อ! ที่ปราณบ้า หลอกเขา...’ เสียงใส ๆ โวยวายลั่นเมื่อปั่นไปเรื่อย ๆ โค้งไปไกล ๆ และย้อนกลับมาพบว่าที่ปราณยังยืนอยู่ ณ จุดเริ่มต้น หาได้คอยประคองอยู่ด้านหลังอย่างที่เข้าใจตลอดเวลาไม่ อยากรจะกระโดดกัทลุสก็ทำให้หายแค้น แต่ก็ยิ้มออกเมื่อนึกขึ้นได้ว่า เพราะถูกหลอกให้ล้มความกลัวจึงทำให้ขี่จักรยานเป็นแล้ว

‘เด็กน้อยของพี่...’ รอยยิ้มปรีดิ์ใบหน้าหนุ่มเมื่อนึกถึงภาพน่ารักในอดีตวางหนังสือลงเอื้อมหยิบกรอบรูปอันเล็กบนโต๊ะทำงาน เกลี่ยนิ้วบนแก้มอ้มของคนถูกแอบรักด้วยหัวใจคะนอง

“คุณผู้ชมคะ ขณะนี้ดิฉันกำลังยืนอยู่หลังแนวรั้วของกลุ่มผู้ชุมนุม ซึ่งขณะนี้เริ่มมีการชุลมุนกันแล้วเมื่อทางเจ้าหน้าที่ได้เดินทางมาเพื่อดึงกลุ่มผู้ชุมนุมนั้นยอมสลายการชุมนุมคะ”

เสียงปิ่นที่ตั้งเป็นระยษณเสียงฝูงชนอื้ออึงทำให้ปิ่นปัทมาซึ่งกำลังทำหน้าที่รายงานข่าวต้องหันรีหันขวางด้วยความตื่นตระหนก แต่ด้วยสำนึกของผู้สื่อข่าวที่ต้องการทำหน้าที่ให้ดีที่สุด รายงานสถานการณ์บ้านเมืองให้ประชาชนได้รับรู้อย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา หญิงสาวรูปร่างกะทัดรัดปราดเปรียวในเครื่องแต่งกายทะมัดทะแมงสวมหมวกและเสื้อกันกระสุนขยับย้ายจุดยืนเพื่อเปลี่ยนมุมกล้อง

“ถอยมาอีกหน่อยครับน้องปิ่น ตรงนั้นอันตรายเกินไป”

“เทคเดียวคะพี่” ตะโกนบอกพี่โตช่างภาพที่แสดงความเป็นห่วงด้วยเสียงอันดังแข่งกับฝูงชนเตรียมพร้อมสำหรับการรายงานสดต่อไป แต่แล้วก็ต้องกระโดด

หลบเข้าที่กำบังอย่างรวดเร็วเมื่อเสียงระเบิดดังขึ้นในบริเวณพื้นที่ชุมนุมใกล้ๆ นั้น หลายคนต้องร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดเพราะโดนสะเก็ดระเบิด

เหมือนเทน้ำมนตราตรบนองไฟ กลุ่มผู้ชุมนุมลุกฮือพุ่งตรงเข้าประทะกับเจ้าหน้าที่ทหารนับร้อยที่ตั้งแถวหน้ากระดานพร้อมไล่เดินเข้ากดดัน โดยมีปืนยาวลูกยางยิงขึ้นฟ้าเป็นระยะ

หญิงสาวที่ยังหลบอยู่ในที่กำบังให้สัญญาณช่างภาพเพื่อถ่ายเก็บภาพข่าวทั้งหมดเอาไว้ ขณะรายงานสดด้วยเสียงเปล่าสลับกับภาพที่ถ่ายได้บ้างต่อไปไม่ว่านี่จะเป็นการชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตยหรือเรียกร้องอะไรเพื่อใครก็ตาม แต่สถานการณ์ได้ลุกลามลงเลยจุดที่เรียกว่าชุมนุมโดยสงบมาแล้ว เมื่อต่างฝ่ายต่างมีเหตุผลที่จะเดินหน้าตามจุดยืนของตนเอง สิ่งที่มาอาจจะเลวร้ายเกินคาดคิด

ประชาธิปไตยคืออะไรปั่นป่วนมาไม่ค่อยให้ความสนใจมากนัก เพราะตั้งแต่โตมาพ่อกับแม่ก็สอนให้รู้จักเคารพสิทธิ์ของผู้อื่นพอๆ กับสิทธิ์ของตนเอง แค่นี้ยังไม่ใช้สิทธิ์ของตนอย่างเสรีจนไปล่วงล้ำหรือลิดรอนสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่นเท่านั้นสังคมไทยที่มีพื้นฐานจิตใจเอื้ออาทรอยู่แล้วก็จะสวยงามและน่าอยู่ยิ่งขึ้นแต่นี้มันอะไรกัน

“แล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นค่ะ มีระเบิดถูกโยนเข้ามาท่ามกลางกลุ่มผู้ชุมนุมเป็นผลให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บนับสิบคน และตามด้วยเสียงปืนที่ยิงเข้ามาเป็นระยะ ทำให้หน่วยกู้ภัยต้องทำงานกันอย่างหนักเพื่อทยอยคนเจ็บส่งโรงพยาบาลค่ะ” ปีนปืทมารายงานข่าวเร็วปรือด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นพลางกวาดสายตาไปทั่วบริเวณ สตรีวัยกลางคนคนหนึ่งถูกสะเก็ดระเบิดและล้มคว่ำหน้าอยู่กับพื้นท่ามกลางผู้คนนับร้อยที่วิ่งพล่านไปมา

“แต่แล้วค่ะคุณผู้ชม มีผู้บาดเจ็บเป็นผู้หญิงนอนคว่ำอยู่ที่พื้นท่ามกลางความมอลหม่าน เจ้าหน้าที่กู้ภัยไม่สามารถฝ่าฝูงชนเข้ามาช่วยเหลือได้” หญิงสาวหยุดการรายงานชั่วคราว มองซ้ายมองขวาอย่างลังเล ก่อนจะตัดสินใจแน่นแน่วหันมาบอกกับผู้ชมด้วยแวต้ามุ่งมั่น

“แล้วดิฉันจะกลับมารายงานความคืบหน้าเป็นระยะ สวัสดิ์ค่ะ”

“น้องปิ่น!!” ตากล้องคู่มือใจร้ายห้ามเสียงหลงแต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว ร่างเล็ก ๆ ของผู้สื่อข่าวสาวคนเก่งโน้มตัววิ่งฝ่าฝูงชนออกไป เสียงปิ่นและลูกกระสุนที่ไม่รู้มาจากฝ่ายไหนปลิวว่อนไปหมด ก่อนจะพุ่งกึ่งแบกผู้บาดเจ็บเข้าสู่ที่กำบังได้อย่างหวุดหวิด หญิงสาวทั้งตัวลงนั่งพิงกำแพงหายใจหอบถี่ด้วยความตื่นเต้น รอยยิ้มม่อใจพราวพรายบนใบหน้าขึ้นเหนือ หากเพียงเธอตัดสินใจเข้าไปกว่านี้ อีกสักนิด เขื่อผู้นำส่งสารของการเรียกร้องประชาธิปไตยอาจจะไม่มีลมหายใจ อยู่เพื่อชื่นชมภาพแห่งความสงบสุขอันหวังว่าจะเกิดขึ้นได้ในเร็ววันนี้อีกครั้ง

และก่อนที่เหตุการณ์จะบานปลายต่อไป เสียงแกนนำก็ประกาศผ่านเครื่องขยายเสียงเพื่อยุติการชุมนุม

“พี่ลุ้นใจหายใจคว่ำเลยน้องเอ๊ย ทีหลังอย่าทำแบบนี้อีกนะ”

เมื่อกลับเข้าสู่สถาน ที่ ๆ หลายคนวิ่งเข้ามาโอบกอดร่ำให้กับภาพที่เห็น ผ่านการรายงานสดที่เพิ่งผ่านไปเมื่อสักครู่ ปิ่นปัทมาเป็นคนน่ารักเข้ากับเพื่อน ๆ และพี่ ๆ ทุกคนได้ดี ใครมีอะไรขอร้องหรือไหว้วาน ในฐานะน้องเล็กหญิงสาว ยินดีช่วยเหลือทุกคนโดยไม่มีข้อแม้ใด ๆ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เธอจะได้รับความรัก และความห่วงใยจากทุกคนอย่างมากมายพอ ๆ กับความท้อแท้และเศร้าใจที่เธอได้รับมาสะสางและแสดงความมีน้ำใจในแต่ละวัน

“ปิ่นอยู่ตรงนั้น ปิ่นทิ้งเขาไม่ลงหรอกค่ะ”

“โอ้ย.. เมื่อยจังเลย”

ผู้สื่อข่าวสาวสวยสะพรั่งผู้เพิ่งผ่านเหตุการณ์สุดระทึกมาเมื่อวานนี้ พาร่างบอบบางในชุดนอนกางเกงลายการ์ตูนสีฟ้าอ่อน ออกมายืนบิดขี้เกียจที่ระเบียง หลังบ้านบนชั้นสอง ดวงหน้าเรียวสวยและตาหวานซึ่งมีแววอึดโรย มีองามป่องปากหวานยาว ๆ จนหน้าตาไหล หมู่นี้งานชุกจนมีเวลานอนเพียงไม่กี่ชั่วโมง ไม่นึกเลยว่าแค่เพียงอายุยี่สิบสองปีก็ต้องมีหน้าที่รับผิดชอบมากมายถึงเพียงนี้

สายลมเอื่อยแผ่วพาความเย็นยามเช้าที่ยังหลงเหลืออยู่กระทบใบหน้า ปอยผมสีน้ำตาลเข้มปลิวสยายสะทอนแสงแดดที่กำลังโผล่พ้นขอบฟ้าเป็นสีทอง เรือเรือ รัสเซียกระป๋องเปร่าขึ้นมาบ้างแต่ก็มีอาจขับไล่ความวังสะสมให้หมดไป

ได้ในทันที ผีเสื้อสีสวยโผผินหอยก้อเล่นกันตรงพุ่มไม้ดอกที่เลื้อยเป็นเครือบน
ซุ้มโครงไม้ระแนงสีขาวยุ่งท่อมศึรณะในสวนหย่อมใกล้ๆ เรียกรอยยิ้มจางๆ ให้
ปรากฏที่มุมปากสวย ริมฝีปากอ้อมสีชมพูระเรื่อตามธรรมชาติไร้การฉาบแต้ม
ด้วยเครื่องประทีนโฉมใด ๆ

มองชิงช้าไม้ตัวเก่าที่สงบนิ่งอยู่ใต้ต้นฉำฉาก็ออดนึกสงสารไม่ได้ นานแล้ว
ที่ไม่มีเวลาสนใจเพื่อนเก่าเมื่อเยาว์วัย ปล่อยให้ห่อคอยอย่างอ้างว้างตากแดดตากฝน
จนลีซีด

รอก่อนนะเจ้าชิงช้าไม้ รอให้ปั่นสะสางานที่กองท่วมหัวให้เสร็จสิ้นไปก่อน
แล้วจะหาเวลาหยุดยามมานั่งอ่านหนังสือเป็นเพื่อน ระลึกความหลังให้สบายใจ
ไปเลย..

‘เหวอ...แกว่งสูงขนาดนี้ น้องปั่นกลัวมั๊ย’ พี่ปรารถที่ดูสูงแก้งก้างเพราะ
กำลังย่างเข้าสู่วัยรุ่น เอ่ยถามพร้อมออกแรงแกว่งชิงช้าให้สูงขึ้น

‘สูงอีกก็ได้เขาไม่เห็นกลัวเลย ฮ่าๆ’ เมื่อสองมือยึดแน่นที่เชือกสองข้าง
และนั่งอย่างมั่นคงก็ไม่เห็นจะต้องเกรงกลัวอะไร ถึงยังเฝงพี่ปรารถก็ต้องกลัวทำ
ปั่นตก คงไม่กล้าไกวแรงหรือก่น่า

‘ไม่กลัวไซ้มั๊ย นี่แน่ะ’

‘อ้า...กลัวแล้ว...’

‘พี่ปรารถบ้า’ รอยยิ้มกว้างขึ้นจนเห็นฟันซี่สวยเมื่อนึกถึงภาพเก่าๆ ครั้ง
ยังเด็ก พี่ปรารถคือเพื่อนและพี่ชายที่แสนดีเสมอมา แม้กาลเวลาจะทำให้หลายสิ่ง
หลายอย่างเปลี่ยนไป แต่มีสิ่งหนึ่งที่อู่่นๆ อยู่ในหัวใจเสมอ นั่นคือความเอ็นดูและ
ปรารถนาดีที่พี่ปรารถมีให้ นี่ถ้าได้ดูข่าวการชุมนุมเมื่อวานนี้มีหวังได้โทรมาบ่น
จนหูชากันไปข้างแน่ๆ

ผีเสื้อสีสวยคู่หนึ่งบินขึ้นมวนเวียนหอยก้อเข้ารอบๆ ตัวตั้งจะขึ้นชมดอกไม้งาม
อีกดอกหนึ่งที่เพิ่งแย้มกลีบเบ่งบานรับแสงอรุณ เรียกความสดชื่นให้ตื่นจากหลับไหล
ขับไล่ความเมื่อยล้าและง่วงเหงาหาวนอนให้สิ้นไป นี่เป็นมุมเล็กๆ ของธรรมชาติ
ที่สดชื่นซึ่งหาได้ค่อนข้างยากในเมืองใหญ่

รอยยิ้มแจ่มใสมีอันต้องหุบลงเมื่อเสียงวุ่นวายบนท้องถนนจากฝั่งหน้าบ้านดังแว่วมา ซึ่งมากพอจะกลบกลิ่นอารมณีสุนทรียท่ามกลางธรรมชาติยามเช้าให้หมดสิ้นไปโดยง่าย

“เฮ้อ... อยากหยุดพักยาวๆ สักเดือน จะนอนให้อ้อมไปเลย ทำไมชีวิตของแกมันวุ่นวายจังเลยนะปิ่นเอ๊ย”

ตัดพ้อออกมาอย่างเหนื่อยหน่ายก่อนจะหันหลังเดินเข้าห้อง คว้าผ้าเช็ดตัวเตรียมมาอาบน้ำเพื่อออกไปเผชิญมลพิษและความวุ่นวายของสังคมเมืองอีกครั้งในวันนี้ เหลือบมองนิยายรักเล่มน้อยของขวัญปีใหม่จากที่ปรานที่เพ็งแะกล่องแต่ยังไม่มีโอกาสได้อ่านแล้วต้องถอนใจเบาๆ เกือบหนึ่งเดือนเต็มที่ที่ปรานให้มาแต่เธอยังไม่ได้อ่านเลย ดูจากคำนำพอจะรู้ว่าเป็นนิยายที่ตั้งใจเขียนจากความรู้สึกเพื่อบอกบางสิ่งกับใครบางคน ซึ่งก็พอจะรู้ว่าเป็นใคร แต่...รอก่อนนะแล้วคนสวยจะมาอ่านให้ได้ในเร็ววัน

หญิงสาวชะงักท่าเมื่อเสียงโทรศัพท์สายแรกของวันนี้ดังขึ้น คิ้วเรียวยาวขมวดเข้าทันใด เอ๊ะ..ทำไมวันนี้พีโตโทรมาแต่เช้าเชียว หันขวับไปมองนาฬิกาบนฝาผนัง ...นี่มันยังหกโมงเช้าอยู่เลยนี่นา...

“ว่าไงนะคะพีโต... ได้คะ ปิ่นจะรีบไปเดี๋ยวนี้”

ปิ่นปัทมารีบอาบน้ำแต่งตัวอย่างรวดเร็วหลังจากวางสายของพีโต ช่างภาพคู่ใจที่โทรมาบอกว่าวันนี้มีเหตุเร่งด่วนต้องออกไปทำงานกันอีกแล้ว เนื่องจากทีมข่าวอีกทีมหนึ่งที่รีบผัดขอบข่าวการค้ายาเสพติดได้หายตัวไปไม่สามารถติดต่อได้ ทางสถานีจึงมอบหมายให้ทีมของปิ่นปัทมาออกปฏิบัติหน้าที่แทน

“หลังจากที่สายข่าวรายงานเข้ามาว่าจะมีการส่งมอบยาบ้าจำนวนหลายพันเม็ดในบริเวณพื้นที่คลองเจ๊ก อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ทีมข่าวของเราก็ได้เกาะติดสถานการณ์อย่างใกล้ชิดไปพร้อมๆ กับทีมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งในขณะนี้สถานการณ์ได้รุนแรงขึ้นอีกเมื่อเป้าหมายจวนตัวหมดทางหลบหนี และได้จับผู้สื่อข่าวพร้อมช่างภาพของเราเป็นตัวประกัน ซึ่งขณะนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ล้อมพื้นที่เอาไว้ทั้งสี่ด้านแล้วค่ะ”

“ออกมามอบตัวซะเถอะ โทษหนักจะได้กลายเป็นเบา ผมสัญญาว่าจะให้

ความเป็นธรรมกับคุณอย่าทำแบบนี้เลย”

เจ้าหน้าที่ตำรวจพยายามเกลี้ยกล่อมเป้าหมายซึ่งได้กลายเป็นคนร้ายเต็มตัวแล้วด้วยเสียงอันดังผ่านทางโทรโข่ง หลังจากที่ได้ตรวจรถกันเข้าแสดงตัวหมายควบคุมตัวพ่อค้าชายผักที่กำลังเข็นรถชนผักเพื่อนำไปส่งให้กับแม่ค้าที่ตลาดสด ด้วยความตกใจ พ่อค้าที่ถูกหมายมั่นว่าเป็นผู้ร้ายค้ายาบ้าจึงวิ่งหนีเข้าไปในตรอกซอกซอย ก่อนจะฉวยปืนเด็กเล่นซึ่งมองไกลๆ ก็ไม่อาจรู้ได้ว่านั่นคือปืนปลอม เมื่อทีมผู้สื่อข่าวจากสถานีเดียวกับปืนปั๊มมาวิ่งสวนทางเข้ามาพอดี จึงถูกจับบังคับให้ตามเข้าไปในโกดังเพื่อเป็นตัวประกัน และนั่นคือสาเหตุที่ปืนปั๊มมาจะต้องมาทำหน้าที่แทนในวันนี้

“ความเป็นธรรมยังงั้นหรือ... ฤย!... ถ้าโลกนี้ยังมีความเป็นธรรม พ่อค้าชายผักหากินไปวันๆ อย่างถูกต้องไม่ต้องถูกไล่ล่ายิ่งกว่าอาชญากรแผ่นดินขนาดนี้หรือ ฤย ที่ไอ้พวกปล้นบ้านโกงเมืองทำไมถึงไม่ไปจับ มันเป็นพ่อมึงหรือพวกมึงไม่มีปัญญาอะ”

เสียงตะโกนกันด่าด้วยน้ำเสียงกระแทกกระทั้นห้ามเหยียดตั้งออกมาจากโกดังสังกะสี รวากับไม่ได้สำนึกว่ากำลังทำผิดเลยแม้แต่น้อย นี่สังคมไทยเสื่อมทรามขนาดนี้แล้วหรือ ถ้าการค้ายาบ้าและจับผู้บริสุทธิ์เป็นตัวประกันไม่ใช่เรื่องที่ควรละอาย สามัญสำนึกของผู้คนไม่ได้บอกว่านี่คือการกระทำที่เลวร้ายประเทศนี้คงไม่สามารถเจริญทัดเทียมอารยประเทศได้อีกแล้ว อย่าเลยแม้แต่จะเพียงฝัน

“มีอะไรก็ค่อยพูดค่อยจากัน ใจเย็นๆ”

“ไม่ต้องพูดมาก ส่งตัวคุณปืนเข้ามาคุยกับกู”

“ปืนไหนล่ะที่นี่ไม่มีใครซื้อปืนหรอกนะ” เจ้าหน้าที่ตำรวจพยายามบ่ายเบี่ยงอย่างนุ่มนวลที่สุด คนร้ายมีผู้สื่อข่าวสองคนเป็นตัวประกันคงไม่สามารถบ่มบ่ามทำอะไรลงไปในตอนนี้ได้ แม้จะถูกห้ามคัดค้านหรืออย่างร้ายแรงสักเพียงไหน แต่ถ้าผู้รักฆาตกรรมไม่รู้จกัยยังซึ้งใจ ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุขุมรอบคอบแล้ว จะทำให้ประชาชนอุ่นใจที่ได้ฝากชีวิตเอาไว้กับเจ้าหน้าที่บ้านเมืองได้ยังคงกันระหว่างนี้คงต้องช่วยกันคิดหาทางคลี่คลายสถานการณ์โดยเร็วที่สุด โดยไม่ให้มี

ใครต้องสูญเสีย

“ปิ่นปัทมาที่เป็นนักข่าวใจ โงรีเปล่าไม่รู้จักคุณปิ่นปัทมา”

“ปิ่นอยู่นี่ค่ะสารวัตร” ปิ่นปัทมาและพีโตตรงเข้าแสดงตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่ออาสาเข้าไปเกลี้ยกล่อมคนร้าย จากน้ำเสียงและสรรพนามที่ใช้เรียกชื่อเธอ หญิงสาวคิดว่าน่าจะช่วยพูดให้คนร้ายยอมมอบตัวได้ หรืออย่างน้อยก็อาจจะช่วยทำให้สถานการณ์เลวร้ายน้อยที่สุด และจะได้ถือโอกาสเข้าไปดูว่าเพื่อนร่วมงานที่ถูกจับเป็นตัวประกันเป็นอย่างไรบ้าง

หญิงสาวสวมเสื้อกันกระสุนและสวมทับด้วยเสื้อแจ็คเก็ตอีกชั้นหนึ่งตามที่สารวัตรแนะนำ ก่อนจะค่อยๆ เปิดประตูและเดินเข้าไปข้างในพร้อมๆ กับพีโตที่ไม่ยอมให้เธอเข้าไปเผชิญชะตากรรมตามลำพัง

“หนูปิ่น ช่วยลงด้วย...”

แล้วหญิงสาวก็ต้องแปลกใจเมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ร้าย ค้ายาบ้า ชายวัยกลางคนอายุราวสี่สิบปีเศษเนื้อตัวผอมเกร็ง ผมเกรียนผิวคล้ำ และกร้านแดด สวมเสื้อยืดดอกกลมสีเขียวของแถมยาฆ่าแมลงยี่ห้อหนึ่ง กางเกงขายาวสีดำที่หมองซีดจนกลายเป็นสีเทาพับปลายขาหนีความชื้นแฉะ รองเท้าคิบบีที่ผ่านการใช้งานจนพื้นบางเจียนจะขาด คนร้ายที่เธอต้องเกลี้ยกล่อมให้มอบตัว กำลังนั่งลงคุกเข่าพนมมือละล่ำละลักขอความช่วยเหลือด้วยเนื้อตัวสิ้นเทา เธอพอจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเห็นลุงคนนี้เซ็นฝึกชายที่ตลาดตั้งแต่จำความได้

“ใจเย็นๆ ค่ะลุง ทุกปัญหามีทางออกนะค่ะ”

ปิ่นปัทมาโน้มตัวพุงคนที่กำลังตัวสิ้นชิ้นหนึ่งบนหลังไม้ซึ่งวางอยู่ใกล้ๆ เหยื่อเมื่อดโป่งผุดพรายขึ้นใบหน้า ทีมข่าวที่ถูกจับเป็นตัวประกันไม่มีใครได้รับอันตราย ตรงกันข้ามทั้งสองกลับกำลังช่วยกันหว่านล้อมให้ชายผู้นี้ยอมมอบตัว ลู้คดี หากเป็นผู้บริสุทธิ์จริงย่อมต้องได้รับความเป็นธรรมอยู่แล้ว แต่คุณลุงกลับไม่ยอมรับแนวคิดนี้ เพราะจากตัวอย่างหลายต่อหลายคน ผู้ต้องหากที่ถูกตัดสินจำคุกนั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ การมียาเสพติดร้ายแรงอยู่ในครอบครองแม้จะด้วยความไม่ตั้งใจโทษของมันก็รุนแรงมาก หรือเมื่อคดีถึงที่สุดในชั้นศาลแล้วจะไม่ถูก

ลงโทษใดๆ แต่สำหรับชาวบ้านตาดำๆ ที่หาเข้ากินค่าไปวันๆ ก็แทบจะไม่พอยู่แล้ว การมีคดีความต้องขึ้นโรงขึ้นศาลย่อมเป็นเรื่องที่หนักหนาสาหัสเหลือเกิน

“ดูท่าจะอับจนหนทางจริงๆ ละน้องปิ่น พี่ก็ไม่รู้จะช่วยยังไง พุดยังงั้นแกก็ไม่ยอมมอบตัว อยากจะคุยกับน้องปิ่นคนเดียว” พี่แมว ผู้สื่อข่าวหญิงผู้กลายเป็นตัวประกันกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ

“เงียบเถอะน่า!”

“โธ่ลุงเอ๊ย...หนูรู้ตั้งนานแล้วว่าปิ่นปลอม ที่ยอมอยู่ที่นี้เพราะไม่อยากให้ลุงถูกตำรวจยิงตาย” หญิงสาวแผดเสียงโต้กลับอย่างเหลืออด นี่คุยกันมาตั้งนานสองนานตาลุงคนนี้ยังคิดว่าเธอกลัวปิ่นปลอมของแกอยู่อีกหรือ อ้าปากจะต่อว่าให้สาสมที่ไม่เห็นความหวังดี แต่ก็ต้องสลดเมื่อเห็นท่าทางสิ้นฤทธิ์ของผู้ร้าย ค้ายาบ้ากำมะลอส

“ผม...ขอโทษ...ผมกลัว...”

แล้วความน่าเห็นใจสงสารก็พร่างพรูจากปากของพ่อค้าชายฉกผู้เคราะห์ร้าย ตลอดชีวิตนี้แม้จะยากจนต้องทำงานปากกัดตีนถีบแต่ก็ไม่มีเลยแม้สักวินาทีที่คิดจะหากินด้วยวิธีสกปรก เพราะนั่นคือสิ่งที่ ‘คนดี’ ควรจะเป็น และมันทำให้เขาสามารถอบรมสั่งสอนลูกหลานได้อย่างไม่รู้สึกระดากหรือละอายใจ วันหนึ่งที่ถูกล้อมจับก็ไม่เคยรู้มาก่อนว่าจะมีใครชุกยาบ้าเอาไว้ในรถเข็นผัก ความตกใจทำให้เหตุการณ์ล่วงเลยมาเป็นแบบนี้ และคนเดียวที่เขานึกถึงหวังว่าจะยื่นมือเข้ามาช่วยให้รอดพ้นจากเหตุการณ์ร้ายๆ ในวันนี้ได้ก็คือปิ่นปัทมา ผู้สื่อข่าวน้ำใจงามที่เขาชื่นชม ติดตามผลงานมาโดยตลอดคนนี้นั่นเอง

“ลุงใจเย็นๆ นะคะ ค่อยๆ คิดว่าจะทำยังไงต่อไป หนูเชื่อลุงนะ” ปิ่นปัทมา ลอบถอนใจแผ่วเบา มือเล็กเกาะกุมมือกร้านนั้นมาบีบเบาๆ เพื่อส่งกำลังใจ พลังนึกรหาทางออกสำหรับเหตุการณ์ในวันนี้ ถ้าหากชายผู้นี้ยอมมอบตัวก็ยังไม่แน่ว่าผู้คดีแล้วจะรอด ทำยังไงดีนะ...คิดลึป็นคิดลึ...

“แล้วพวกตำรวจละน้องปิ่น มียาบ้าเยอะขนาดนี้ไว้ในครอบครอง มีหวังลุงแกติดคุกตลอดชีวิตแน่ๆ เลย”

“มันต้องมีทางสิ...”

“ผมหิว!”

เสียงตะโกนออกมาจากในโกดัง ทำให้ตำรวจที่เฝ้ารออยู่ข้างนอกตั้งท่าเตรียมพร้อมอีกครั้ง ปลายกระบอกลูกปืนกลับชี้ไปที่ประตูโกดัง สารวัตรมองหน้าลูกน้องคนสนิทพยักหน้าหน่อย ๆ อย่างรู้กัน

“ได้ๆ ใจเย็นๆ เดี่ยวผมจะให้เด็กเอาเข้าไปให้ แต่ปล่อยคนออกมาสักคนได้มั๊ย” เมื่อมีโอกาสสารวัตรก็ต่อรองทันที แม้ความหวังจะมีน้อยแต่ก็ยังดีกว่าปล่อยโอกาสให้ผ่านไป หากที่ สุดแล้วต้องตัดสินใจใช้ความรุนแรงลงไปนั่นก็เป็นหนทางสุดท้ายหลังจากได้พยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว

“ตกลง”

“ขอบคุณมาก คุณทำดีแล้ว รอสักครู่จะให้คนเอาอาหารเข้าไป” นายตำรวจหนุ่มใหญ่ยิ้มหน่อยๆ เมื่อการต่อรองประสบความสำเร็จ

ปิ่นปัทมาพร้อมช่างภาพคู่ใจคือคนที่คนร้ายตัดสินใจปล่อยตัว หญิงสาวรีบเดินออกมาบอกเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยน้ำเสียงละล่ำละลัก ระหว่างที่คนร้ายตัดสินใจปล่อยตัวเธอ ช่างภาพอีกคนตัดสินใจต่อสู้อและเหตุการณ์กำลังซุลมุนกันอยู่ข้างใน ระหว่างที่ถอยออกมาพี่โตก็ได้ยกกล้องขึ้นบ่าถ่ายภาพเหตุการณ์ไว้เป็นระยะ

“รีบเข้าไปช่วยข้างในเถอะคะสารวัตร ปิ่นไม่เป็นไร”

และเมื่อตำรวจรุกกันเข้าไปก็พบว่า ผู้สื่อข่าวหญิงถูกมัดมือติดเสาเอาไว้ ส่วนช่างภาพสองคนนอนคว่ำอยู่บนพื้น ไรเงาของผู้ร้ายค้ำยาบ้าคนนั้น

“น้องปิ่นอยู่ไหน...เห็นน้องปิ่นมั๊ยครับสารวัตร” โต ที่อยู่ในชุดเสื้อผ้าเก่าๆ มอซอxygenกายลุกขึ้นด้วยอาการสะลึมสะลือยกมือลูบศีรษะบ่อยๆ กวาดสายตาไปทั่วบริเวณ แต่ก็ไม่มีวีแววของนักข่าวคู่ใจ

“อ้าว แล้วคนที่ออกไปเมื่อกี้หึละ” สารวัตรร้องถามด้วยความสงสัยก่อนสบถออกมาเบาๆ เมื่อรู้ว่าถูกผู้ร้ายหลอกเอาเสียแล้ว

หญิงสาวนั่งแท๊กซี่จากมาลำพังบนทางด่วนด้วยหัวใจพองโตเมื่อนึกถึงวีรกรรมที่ได้ทำไปเมื่อสักครู่ คนชายฉักเคราะห์ร้ายซึ่งปลอมตัวเป็นพี่โตได้ลงจาก

รถไปแล้ว และคงต้องหาทางเอาตัวรอดโดยการหลบหนีหน้าไปสักพัก หรืออาจต้องย้ายที่ทำมาหากินใหม่ บทเรียนในวันนี้สอนให้เขาได้รู้ว่าอย่าไวใจทางอย่าวางใจคน โศคคีที่คนอยู่ในเหตุการณ์วันนี้คือเธอไม่เช่นนั้นหลุมศพคงต้องติดคุศหัวโตเป็นแน่

เอ๋อมหยิบโทรศัพท์ไว้ในกระเป๋าสะพายมาถือไว้ คงต้องรออีกสักพักแล้วค่อยโทรไปบอกพี่ๆ ที่สถานีว่าคนร้ายได้ปล่อยตัวแล้วจะได้ไม่ต้องเป็นห่วง และเธอคงต้องตีสีหน้าให้แนบเนียนเพราะทางตำรวจคงต้องเรียกตัวไปให้ปากคำและลงบันทึกประจำวัน

‘เอานะปิ่นปัทมา วันนี้เธอได้ช่วยผู้บริสุทธิ์ไว้ตั้งคนหนึ่งนะ...’

อย่าลืมติดตามบ่วงรักแรงอธิษฐานต่อ นะครับ

สั่งซื้อ e-book บ่วงรักแรงอธิษฐานฉบับเต็มได้ที่

<http://www.ebooks.in.th/ebook/1454/บ่วงรักแรงอธิษฐาน/>

หรือสั่งซื้อแบบรูปเล่มก็ได้ที่ สำนักพิมพ์บ้านนางฟ้า

<http://www.theangelhome.com>

ขอบคุณครับ

แม้เคยพรากจากกันนานเท่าใด...จากนี้ไปจะเซยขีดนิจันรันดร์...

เวียงฟ้าดาราพราย
ปราณีตวิจิตรเพียง
แก้มอ้มที่พริ้มพริก
แย้มยิ้มพริ้มต่างาม
กายกรุ่นเมื่อใกล้กลิ่น
เกี่ยวข้องกับเจ้ากลอยกาย

ระยิบรายร้อยรวงเรียง
ลึกละลิวหนึ่งซึ่งน้องงาม
ช่างน่ารักชวนไหวทวาม
พาใจที่กระเจิงกระจาย
บุพผาพันพีไคร่ทมาข
มิตลลายคลาดลึกลับชาติเดียว

ศูนย์
หนังสือ
แห่งชาติ

ศูนย์
หนังสือ
แห่งชาติ

นิเวศรัก ใจอธิษฐาน

ใจอธิษฐาน

นิเวศรัก

นิเวศรัก